

Çırlıçiplak nefes alma zamanıdır yağmur İzmir'de

İzmir'de yağmur zamanı. İzmir'de yağmur kimseyi inciltmeden, üzmeden yağıyor.

Sakin ve iç denizine yağıyor kalbimizin. Sırlısıklam ıslanmanın tadına varma zamanı dar ve ince sokaklarda şimdi.

Bir avucunuzda yağmurlardan bir yağmur damlası, diğer avucunuzda içinde tutamadığınız kıpırtısı kalbinizin, uzayıp gider aşklarınız aşklarınızın içinde.

İçinizdeki çocuğun dizginlenmesi zamanı desem yalan olur. Sarı çiğdemlerin gök mavilere karışmaması zamanı desem yalan olur. Yalan olur sessizliklerin "ses"lere egemen olması zamanı.

Dizginlerinizi ve dizelerinizi salıverme zamanıdır üzerine dünyanın bütün ebemkuşaklarının. Beyaz atların yelesinde, çırlıçiplak nefes alma zamanıdır yağmur İzmir'de.

Bir su sesi kadar sakın ve kendiliğinden çalınan bir akşam ıslığı gibi gamzesini aşklarını son nefesinde saklayan şairin el izidir İzmir'de yağmur.

İnatla ve itinayla eski bir türküyü fısıldamaktadır kulağınıza yeniden:

bütün yağmurlar çocuktur/bütün aşklar yağmur/yüzlü çocuk

Yağmurlar yağsın varsın, şiirler yazılsın, savaşlar sürsün düşün, barışlar uçsun görünsün, inadına her akşam deli ışığını koluna takmış da bir yeni gelin edasıyla süzülmetedir "aşk"ın dizesiyle İzmir'de akşam.

xxx "Yazdıklarımızın okuyucuyla buluşması adına..." Cümlesiyle başlamak bir cümleye, bir şeyi 'pazarlama içgüdü'sünü' dert etmektir... Bu içgüdü'yü dert ederek yazmaya oturmak ise üretenin ürettiğine yabancılaşmasıdır... İnsanın içinden ise; "Yok böyle bir şey... Samimi gelmiyor bana bu durumu insanın" demek geliyor.

"Daha çok okuyucu... Daha çok ben... Daha çok yine ben... Daha da çok yeniden ben... Yeter ki ben olsun içinde. Nasıl olursa olsun, ama hep ben olsun, sürekli ben... Ne çok okuyucum var benim... Daha da artıyor, daha da artacak okuyucum. Yeter ki kıyısından, köşesinden ben olayım içinde v.s. vs ..."

İşte bu hastalıklı durum, yüzyıllar önce, geceleri tencere tava çalıp kurtları uzak tutmak için yeterince patırtı çıkartmaya çalışan ilk Amerikan göçmenlerinin tavrıdır ki, ilacı yoktur bunun günümüzde, olmayacaktır da.

Ne kadar çok gürültü çıkarırsa, ne kadar çok patırtıya karışırsa, ne kadar çok yerde görünürse kurtlar o kadar çok sokulacaktır koynuna şairin. O kadar çok okur uzaklaşacaktır bu fotoğraftan...

İncelikler, sevgiler, aşklar, içtenlikli bir duruşu şiirin, o kadar hızla uzaklaşacaktır ne varsa ürünün sıcaklığından.

İç boş bir takım yazılar, çiziler, içi boş çuvallara doldurulup, içi boş balıklara sunulmak üzere içi boş denizlere atılacaktır... Atılmakta olduğu gibi...

Ama o da ne, karşıda koşan o deli çocuk değil mi elinde bir avuç şiir, elinde bir avuç gökyüzü, kalbinde bir avuç dolusu "insan"...

İşte diyorum, denizler sonsuz yine de, aşklar rengârenk, balıkların pulları denizlerin yanısıra ne varsa aydınlatıyor hayata ait günleri yine de.

İyi ki de öyle yapıyor.

Yağmur, yangınını sürdürüyor. Yağmur, yangına körükle gidiyor İzmir'de. Yangını daha da alevlendiriyor, hızlandırıyor, çoğaltıyor Çatalkaya'nın kıvrımları arasında. Boğazında yangın düğümlemlerini yudumlayan aşklar, birer ikişer körfeze atıyorlar gün batımında yalnızlıklarını.

Yangınını söndürmüyor yağmur yalnızlıkların...

Halim Yazıcı